

L'ombra del canvi

«Ja s'ha acabat la collita i l'estiu s'esfuma», va recitar l'Anne Shirley amb posat somiador mentre contemplava els camps segats. Ella i la Diana Barry havien estat collint pomes a l'hort de les Teules Verdes i ara descansaven de la feina en un racó assolellat on un estol d'angelets es gronxava en braços d'un ventet que encara tenia la dolçor de l'estiu amb el toc perfumat de les falgueres del Bosc Encantat.

Tanmateix, tot en el paisatge que les voltava anunciava la tardor. Al lluny, el mar brogia amb cops secs; els camps, erms i nus, estaven flanquejats per vares d'or; la fondalada del rierol que passava per la part baixa de les Teules Verdes havia fet una gran florida d'àsters d'un color porpra eteri i el Llac de les Aigües Platejades era blau... blau... blau...; però no del blau canviant de la primavera ni de l'atzur pàl·lid de l'estiu, sinó d'un blau clar, serè i inalterable, com si l'aigua hagués passat per tots els estats d'ànim i per totes les tensions emocionals i s'hagués asserenat fins a trobar una calma que cap somni capritxós podia pertorbar.

—Ha sigut un estiu molt agradable —va dir la Diana somrient i fent giravoltar l'anell nou al dit de la mà esquerra—. I sembla que el casament de la senyoreta Lavendar l'hagi coronat. Suposo que a hores d'ara el senyor i la senyora Irving ja deuen ser a la costa del Pacífic.

—A mi em sembla que fa tant de temps que se'n van anar que podrien haver fet la volta al món —va sospirar l'Anne—. Costa de creure que només faci una setmana que es van casar. Tot ha canviat tant! Se n'ha anat la senyoreta Lavendar i també se n'han anat el senyor i la senyora Allan. La casa parroquial està tan solitària amb les persianes abaixades! Ahir al vespre hi vaig passar i em va fer la impressió com si tothom que hi vivia s'hagués mort.

—No tornarem a tenir cap capellà tan bo com el senyor Allan —va dir la Diana amb un to pessimista—. Em temo que aquest hivern veurem desfilar tota classe de suplents i que un de cada dos diumenges ni sermó, no tindrem. I a sobre tu i en Gilbert no hi sereu. Vaja, un avorriment espantós.

—En Fred sí que hi serà —va insinuar l'Anne amb timidesa.

—I quan dius que es mudarà a casa vostra, la senyora Lyn-de? —va preguntar la Diana, com si no hagués sentit el comentari de l'Anne.

—Demà. Sí que m'agrada que vingui, però serà un altre canvi. Ahir, amb la Marilla, vam buidar l'habitació dels convidats. No saps com em va doldre fer-ho. Ja sé que és una ximpleria, però em va fer l'efecte que estàvem cometent un sacrilegi. Sempre havia tingut la vella habitació dels convidats per una mena de santuari. De petita, pensava que era l'estança més meravellosa del món. No te'n recordes, que em moria de ganes de dormir en una habitació de convidats? Però no a l'habitació dels convidats de les Teules Verdes. No, això mai! Hauria sigut terrible... No hauria aclucat l'ull de l'emoció. No en trepitjava el terra, ni quan la Marilla em de-

manava que hi anés a buscar alguna cosa: hi entrava de puntetes i sense respirar, com si entrés a l'església, i em sentia alleujada tan bon punt n'havia sortit. A dins hi havia penjats els retrats de George Whitefield i del Duc de Wellington, un a cada banda del mirall, i jo sentia que m'observaven tota l'estona arrufant el nas, sobretot quan m'atrevia a mirar-me al mirall, que era l'únic de tota la casa que no em deformava gens la cara. Sempre m'he preguntat com s'ho feia la Marilla per fer dissabte en aquella habitació. I ara no és que hi hàgim fet dissabte, és que l'hem buidada del tot. En George Whitefield i el Duc han estat relegats al passadís de dalt de tot. «Han passat a millor glòria» —va concloure l'Anne amb una rialla que, malgrat tot, tenia una mica de tristor. No fa cap gràcia veure profanats els nostres antics santuaris, ni tan sols quan ja els hem deixat enrere.

—Em quedaré molt sola quan te'n vagis —va somicar la Diana per centèsima vegada—. I pensar que te'n vas la setmana que ve!

—Però ara encara estem juntes —va dir l'Anne tota alegre—. No podem deixar que la tristor de la setmana que ve ens prengui l'alegria d'aquesta. No suporto pensar-hi: mira que haver de marxar d'aquesta casa que tant m'estimo. Però, parlant d'estar sola, soc jo qui m'hauria de queixar. Tu t'estaràs aquí, voltada de molts amics de tota la vida i tindràs en Fred! I jo, mentrestant, m'hauré d'estar amb tot de gent estranya, sense conèixer ni una ànima.

—Tret d'en Gilbert... i d'en Charlie Sloane —va dir la Diana imitant el to que feia servir l'Anne quan parlava amb astúcia.